

FANFARE
VOOR **DEER
DEUGD**
MEERSEL-DREEF
GALDER & STRIJBEK

Taverne Bij de Paters & Dorpshuis De Leeuwerik

John Braspenning, Rien Aarts en Marice Hendrickx
over het bieden van een thuis voor onze verenigingen

Win een Samsung Galaxy Tab S2!

Carlo van Beijsterveldt, onze instrumentenreparateur

Caroline Martens, broeder Xavier en nog veel meer!

Beste inwoners van Galder, Strijbeek en Meersel-Dreef

Alweer een jaar voorbij en in mijn geval erbij. Dit jaar ben ik 50 geworden. Alleen mijn geboortedatum, 29 februari, zat er dit jaar niet bij. Over 2 jaar ben ik weer echt jarig. Dat geeft een goede reden voor weer een uitgebreider feestje.

2018 was een druk jaar voor de fanfare vanwege de extra activiteiten. De rommelmarkt bestond 30 jaar. Vanwege dat feestelijke feit hadden we een dorpsontbijt en een concert tussen de marktkramen georganiseerd. Dan was er ook onze fanfare-uitstap naar Leuven. Het was een leuke dag met een miniconcert als afsluiter voor het stadhuis van Leuven.

De fanfare bestaat in 2019 115 jaar. Daar zullen we op een van onze concerten zeker nog bij stil staan. Dit feestjaar vragen we of oud-leden van de drumband weer mee willen doen met de kermisinzet op Meersel-Dreef. Noteer dit alvast in je agenda.

Verder is de agenda van 2019 al mooi gevuld. We gaan weer op zoek naar mooie nieuwe muziekstukken om u op onze concerten weer te verrassen. Dit jaar stond onze concertavond in het teken van Dance & Disco. Alle stoelen in de zaal waren bezet. Het was een prachtige avond met een enthousiast publiek. Met een goed gevoel kijken we erop terug.

U vindt bij de nieuwsbrief de bijlage om Vriend te worden van onze club. Als u dit al niet bent natuurlijk. Eind december, begin januari komen onze muzikanten weer langs de deur met onze steunkaarten. Mogen we weer op uw steun rekenen?

Ik wens iedereen een mooi 2019 toe en een goede gezondheid. Tot ziens bij een van onze activiteiten. Kijk eens op onze website, waar van alles is te vinden over onze muziekvereniging: www.vooreerendeugd.be

Met muzikale groet,

Frank Roelands
Voorzitter Fanfare 'Voor Eer en Deugd'

Door Nelly de Grauw

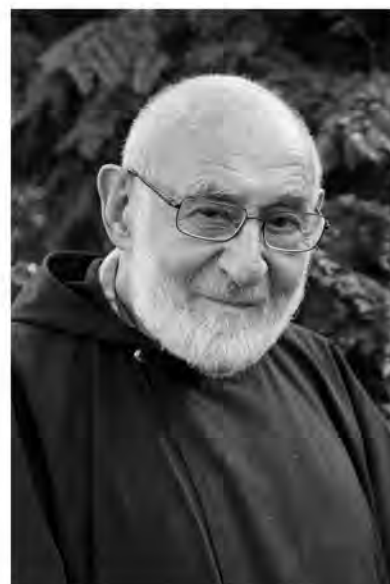
"We doen gewoon voort": zei broeder Xavier in het interview voor de Nieuwsbrief editie 2008. Zie onze website <http://www.vooreerendeugd.be/nieuws/nieuwsbrieven/> Ik zocht hem 10 jaar na dato nog eens op in het klooster om te vragen hoe het met hem ging.

Zijn mobiliteit is verminderd, maar dat heeft hij opgelost met een scootmobiel. Zo kan hij overal komen waar zijn benen hem niet meer kunnen brengen. Zijn geliefde Mariapark is met dit hulpmiddel goed bereikbaar.

Het klooster van de Minderbroeders-Kapucijnen te Meerseel-Dreef is alweer 52 jaar zijn thuis. Zijn levensmotto blijkt ongewijzigd. "En we doen gewoon voort, hè", zegt broeder Xavier lachend. "Ook al gaat mijn gezondheid achteruit, ik doe wat mogelijk is. Bij het zangkoor ben ik nog steeds actief als dirigent. In de Ceciliamis in oktober was de fanfare aanwezig om de H.Mis op te luisteren. Zelf spelen op mijn trombone met de 6 pistons gaat al lang niet meer. Maar de bugelpartij volgen van Marco Vriens ging mij goed af. Ik heb er zeer van genoten".

"Ik ben ook nog als koster actief in de missen. Boeken klaarleggen, de kelken klaarzetten. Wat ze nodig hebben. De grot en het onderhoud en de diverse werkzaamheden doe ik niet meer. Dat is te zwaar geworden. Let op hè, niet te veel, maar te zwaar! Gezondheidsklachten genoeg (hartstilstand in 2002, kunstknieën en kunstheupen), maar we doen maar deur. Stilzitten is niets voor mij, maar 's middags ga ik wel rusten".

Broeder Xavier blikt tevreden terug op zijn leven. "Volgend jaar word ik 90. Het is binnen, ge moet nou niet meer iets willen veranderen".

Door Nelly de Graauw

Carlo, geboren in de Veemarktstraat in Breda, is 51 jaar en reparateur van blaasinstrumenten. Hij heeft een vrouw en drie kinderen van 15, 12 en 10 jaar. Zijn vrouw heeft vroeger saxofoon gespeeld, de twee jongste kinderen spelen saxofoon en piano. De oudste is een sportliefhebber. Carlo is trompettist/cornettist in een jazzband. Wordt gevraagd om in te vallen in verschillende bands, als solist en improviseren. Zijn vrienden uit de muziekwereld zijn met name beroepsmusici. Muziek is de rode draad in zijn leven. Hij draait elke dag LP's. Van swingjazz tot bebop, modernere jazz en oude pop en rock. Als hij werkt is het de hele dag klassieke muziek op de achtergrond. Met jazz kan hij niet werken. Dat is zijn hoofdmuziek en dat leidt dan te veel af van zijn werk.

Carlo ging tijdens zijn middelbare schoolopleiding aan het OLV in Breda werken bij muziekhandel SOL. Daar poetste hij de instrumenten en thuis knutselde hij aan instrumenten. Toen hij de Musikmesse in Frankfurt, een enorme muziekbeurs, bezocht zag hij allerlei gereedschappen voor reparateurs. Dat was het moment dat bij hem de lamp ging branden. Carlo: "Ik dacht, dat kan ik ook! Ik ging me intensiever bezig houden met het uit elkaar halen van instrumenten. Mijn vriend Ton Beeker, een Amerikaan, woonde in Sydney, Australië. Die belde zijn reparateur om te vragen of ik bij hem in

de leer mocht. Vanuit concurrentie-oogpunt wilde namelijk niemand dit in Nederland. In Sydney heb ik in drie maanden tijd alles afgekeken. Ik kreeg er allerlei zelfstandige opdrachten. Terug in Nederland kocht ik onderdelen, gereedschappen en ben gestart. Bij SOL muziekhandel kon ik op mijn 21^e beginnen als reparateur. Daarna ben ik zelfstandig aan de slag gegaan. Eerst tien jaar op mijn woonboot en daarna heb ik een werkplaats ingericht bij van der Zwaard in 't Ginneken. En nu sinds zeven jaar zit ik hier in de Kerkhofstraat".

Carlo is handig op meerdere vlakken. Tussentijds heeft hij nog drie jaar in Frankrijk gewoond en een oude boerderij opgeknapt. Verder repareert hij oldtimers. Bouwen en repareren daar draait zijn leven om. Eigenlijk zit hij wel elke dag in zijn werkplaats, behalve in de schoolvakanties. Het voordeel is dat hij naast zijn werkplaats woont. Hij kan zijn tijd overal naar toe indelen. Nadelen van zijn vak kan hij niet bedenken. Carlo lacht: "Eigen baas zijn is lekker en leuk. De rust is fijn. Dat is ook belangrijk als ik me wil focussen op een instrument. Dat is dan wat ik aan het doen ben. Daar duik ik in. Het is geen vak wat je al kletsend doet. Je moet je concentreren. Het is niet simpel, er gaat veel energie in zitten. Je kunt niet steeds afgeleid worden. Micromillimeter werk, het komt heel nauw. Je moet er het geduld voor hebben, anders red je het niet. Geduld moet je leren, dat komt niet per se vanzelf. In mijn leerproces heb ik geleerd door te gaan, ook als het niet lukt. Doorgaan en nog een keer en nog een keer, tot het lukt". Het kan niet, kent Carlo niet. Hij gaat door tot het naar tevredenheid is gerepareerd.

Nu hij 51 jaar is gaat het vanzelf. Er gaat niets de deur uit waarbij hij denkt "Hmm". Er is geen twijfel over de reparatie, dat bestaat niet. Het is goed en het gaat ook niet morgen opnieuw kapot. Dat is een eis die hij zichzelf stelt. Het moet helemaal goed zijn en dat kan soms lang duren. Carlo: "Ik werk alleen, dus ik moet het mezelf leren, uitzoeken, bedenken. Er is ook geen school voor reparateurs waar je even mee kunt sparren. Er is geen vakblad. Elke

stad heeft wel een reparateur. In een grote stad wel tot drie of vier. Mijn werkgebied is een strook tussen Lage Zwaluwe, Ulicoten, Baarle-Nassau, Turnhout. Eigenlijk wat qua afstand bereikbaar is voor muziekverenigingen”.

De kern van zijn vak

Carlo glimlacht: “Een instrument is kapot en ik kan het maken. Ik ben blij dat ik het kan maken en de ander gaat blij de deur uit. Het is ook leuk dat het een bijzonder vak is. Het repareren geeft mij voldoening. *“Hij doet het niet meer”*, zegt een klant. Dan zeg ik *“Kom maar, ik maak het voor je”*. Ik ben nu zover dat ik weet dat het altijd lukt. Daar doe ik het tenslotte al 30 jaar voor. Ik ben wel zeker van mijn zaak’.

“Andere fijne aspecten zijn het alleen werken en het thuis werken. Ik zie mijn gezin vaak, meer dan een ander. De kinderen lopen na school de werkplaats binnen of ik neem pauze in huis. Ook leuk is het om hele oude instrumenten aangeboden te krijgen, om erop te spelen, om ze te checken. Het is een lekker gevoel als de reparatie klaar is om dan het instrument in de koffer te doen. Je sluit het af en ik duik weer in een ander instrument. Ieder instrument heeft namelijk een eigen verhaal. De leeftijd, andere slijtage, ander mechanismes. De eigenaar heeft ook eigen vragen. *“Als ik dit doe, gebeurt er dat. Hoe zit dat?”* Aan alle koffers zit een briefje geplakt met informatie wat er aan de hand is en wat ik na moet kijken”.

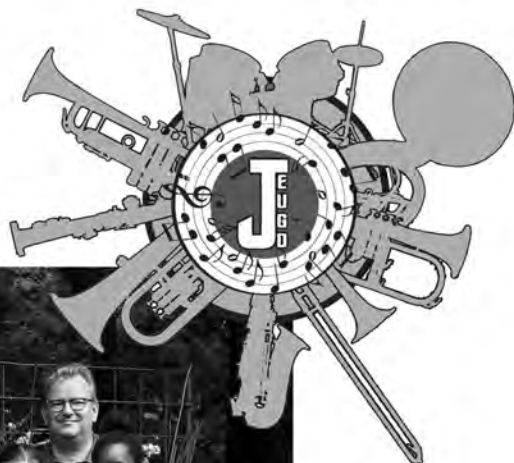
Toekomst

“Het fijne is, dat ik niet hoeft te stoppen op de pensioengerechtigde leeftijd. Ik kan gewoon door. Ik denk dat dit ook gaat gebeuren. Waarom zou ik stoppen? Ik zie mezelf als ik 70 ben nog wel werken. Ik zou het tegen die tijd wel anders indelen, zoals enkele halve dagen werken. Het is hartstikke leuk om met dit vak mijn inkomen te verdienen. Daar ben ik wel trots op. Ik heb het zelf gedaan, niemand anders. Dat is een goed gevoel. Ik ben een heel tevreden man. Ja, dat is gewoon zo”.

Door Anne van Dun

Natuurlijk hebben ook de jeugdleden van de fanfare niet stilgezeten dit jaar. Tal van activiteiten stonden ook dit jaar weer op het programma, waaronder de jaarlijkse voorspeelochtend in januari en juni waar de leden lieten zien wat ze het afgelopen half jaar hebben bijgeleerd. Ook speelde het jeugdorkest bij Tuintonen weer een mooi concertje onder de stralende zon.

In april stond ons kamp in Rijsbergen op het programma. We knutselden, repeteerden, speelden een quiz en om van het kamp een echte topper te maken, trokken we op een warme middag naar de speeltuin, Bizzy. En om het kamp mooi af te sluiten, speelde het jeugdorkest nog een leuk concertje op de kinderboerderij in Rijsbergen. Het kamp was dus weer een groot succes!

Daarnaast zijn de leden van de fanfare voor eer en jeugd ook gestart met een eigen jeugdorkest. Elke donderdag wordt er stevig gerepeteerd onder leiding van Charles Bosters. Dit jaar leerden ze stuk voor stuk al heel wat bij, vooral hoe samen spelen in een orkest gaat. Want zeg nu zelf, wat is er nu leuker dan samen muziek maken?

Hebben jullie ook zin gekregen om mee muziek te maken met onze leuke jeugdgroep, stuur dan een mail naar fanfarevooreerenjeugd@hotmail.com. Groetjes jeugdleden en jeugdbestuur van Fanfare Voor Eer en Deugd.

Door Toon Verleye

Marice Hendrickx is de dochter van Rien Aerts en sinds begin 2018 runnen ze samen de taverne en zaal 'Bij de Paters' en de speeltuin 'De Zevenster'.

Rien nam in 2001 de uitbating over. De zaal was echter verouderd waarop de paters Kapucijnen, de eigenaars van de zaal en de speeltuin, opdracht gaven voor een grondige verbouwing. Pater Luc zette er zijn schouders mee onder en Rien kreeg voldoende inspraak en zo kon in maart 2003 de taverne officieel worden geopend. Marice werd geboren in 1988 in Gilze-Rijen en toen ze 2,5 jaar oud was kwam ze met haar ouders op Meersel wonen. Ze liep hier school en ging in Mechelen op kot om toerisme te studeren. In 2015 verhuisde ze met haar man Geert naar Galder, zoals verschillende andere Meersel-Dreefse jongeren deden. Dit, omdat er in Meersel-Dreef geen woongelegenheden was. Toen ma de zaak overnam was ze 13 jaar en ze is er geleidelijk mee ingerold. Ook broer Stefan heeft het geprobeerd maar het bleek niet zijn ding te zijn. Eigenlijk heeft ze het werk altijd graag gedaan en zag ze een voortzetting wel zitten. Onder de mensen zijn en ze zich laten thuisvoelen, vindt ze belangrijk. Omdat ma het wat rustiger aan wil doen, hebben ze besloten de zaak samen verder voort te zetten. Ma kan zo op eigen tempo de zaak loslaten. Iets wat nog een zware dobber zal zijn. In maart verwachten Marice en Geert hun eerste kindje.

John Braspenning is in 1985 geboren in Breda, hij groeide op in Strijbeek, op de boerderij van zijn ouders. Hij ging naar de lagere school in Galder en studeerde vrijetijdsmanagement in Breda. In de jeugdvereniging en bij de voetbalclub Gesta, kwam dit organisatietalent al snel bovendrijven. Hij hield van het organiseren van evenementen, voetbalkampen en personeelsfeesten.

In 2007 kwam hij als jobstudent bij Rien werken in de taverne. Hij ondervond al snel dat dat wel iets voor hem was. In 2011 ging hij in Galder wonen en in 2015 in de nieuwe wijk tegenover gemeenschapshuis 'De Leeuwerik' in de straat De Bolderik. Toen Olivia, de uitbaatster van de Leeuwerik wilde stoppen, nam hij de zaak over in Galder. Tenminste hij is in loondienst bij de stichting de Leeuwerik, maar werkt voor de rest vrij zelfstandig. Dat betekende een kleinere financiële risico en hard werken wordt beloond met een winstdeling in de omzet. Alhoewel hij graag bij Rien werkte, betekende dit wel dat hij nu zijn ei kwijt kon in zijn 'eigen zaak'.

Wat zijn de uitdagingen van het werken met verenigingen?

De Leeuwerik is puur een gemeenschapshuis, waar verenigingen thuis zijn. De KBO (Katholieke Bond van Ouderen) maken vier dagdelen gebruik van de faciliteiten en hebben er hun eigen bergruimte. Verder is het ook de kantine voor voetbalclub Gesta. Vooral bij thuiswedstrijden kan het er flink druk zijn. Andere verenigingen zoals Tennis, Badminton, het Rolschaats Rugby Damesteam, de Bejaardengym en de Schoolgym, maken gebruik van de sporthal en vele sporters komen na de inspanningen iets drinken. De uitbating gebeurt door John en een team van een 25-tal vrijwilligers, die drie tot vier diensten draaien per maand. Voor deze bardienst krijgen ze een vrijwilligersvergoeding. John zorgt dan voor de boekhouding, het regelen van de bardiensten en de planning. Als de zaal vrij is, kunnen er ook feesten of bijeenkomsten worden geregeld. Andere verenigingen zoals de dorpsraad, gebruiken dan weer de vergaderruimte voor hun bijeenkomsten. Ook de fanfare vergadert er, repeteert er af en toe en organiseert er jaarlijks een koffieconcert. Het is vooral de kunst om goede afspraken te maken met de verenigingen om ergernissen te voorkomen. En goed communiceren, zodat de problemen zich niet opstapelen. Verder is John regelmatig aan het meedenken met de verenigingen om allerlei activiteiten te organiseren. Gewone toeristen en individuen komen er zelden over de vloer. Jammer, maar dat moet natuurlijk ook in het schema van de verenigingen passen.

Bij de Paters is allereerst een horeca-uitbating waar passanten, toeristen, kerkgangers en bedevaarders iets kunnen komen eten en drinken. Laagdrempelig, even binnen en buiten wippen is geen probleem. Ook kaartclubjes zijn er thuis in de zaal, waar ze ongestoord kunnen kaarten zonder de verplichting van veel te consumeren. Verder zijn er ook verschillende verenigingen thuis en dat kan omdat de taverne 's avonds gesloten is. De fanfare, KVLV, Moedersbond, OKRA, Ziekenzorg, Bridgeclub, Gelegenheidskoor, de Rummikubbers e.a. zijn er thuis en gebruiken de zaal om te vergaderen, te spelen en te repeteren. 's Avonds regelen ze hun eigen ding, natuurlijk met afspraken, maar soms is het wel moeilijk dat iedereen overal kan komen en dat vraagt ook wel veel vertrouwen. Maar meestal komt men er wel uit. Soms is het even slikken maar aan de andere kant krijg je er ook veel dankbaarheid voor terug. En langs onze kant durven we dan ook wel eens wat terug te vragen. De uitbating van de taverne, zalen en speeltuin, gebeurt door Rien en Marice, samen met een vast team, Cynthia, Aline, Kathy, Chris, Lea en José die één of meerdere dagen per week komen werken. In de weekends en vakanties aangevuld met verschillende jobstudenten van Meersel-Dreef en omstreken. Regelmatig komen er groepen op bedevaart, voor een uitje, een koffietafel, een feestje of een uitvaart. Dat zorgt wel voor piekmomenten dat het flink druk kan zijn. In de taverne kun je je honger stillen, lunchen met schappelijke prijzen, iets wat de mensen ook wel weten te waarderen. Niet iedereen heeft het budget om riant te gaan eten.

Welke rol speel je bij het uitdiepen van het gemeenschapsgevoel?

Rien en Marice doen hun best om het al de verenigingen naar hun zin te maken. Vanuit de gemeente was er een idee om de eenzaamheid bij ouderen tegen te gaan. Samen met vrijwilligers van Meersel-Dreef hebben we op vrijdagochtend de koffiekraan opgericht. Dat is een laagdrempelige bijeenkomst om ouderen gezellig te laten kletsen. De koffie krijgen ze van ons aangeboden. Het geeft je een warm gevoel om te zien dat de mensen hier op af komen en genieten van zo'n ochtend met een gezellige babbel. Rien en Marice vinden het fijn daaraan te kunnen bijdragen.

John vindt het meedenken en mee organiseren belangrijk. Zo kun je de mensen stimuleren om eens andere dingen te doen, zaken te verbeteren of problemen op te lossen. Ook merkt hij op dat er in Galder de laatste jaren veel woongelegenheden zijn bijgekomen. Met als gevolg dat er nogal wat buitendorpsen zijn bijgekomen. Niet iedereen in Galder is daar gelukkig mee, maar een groot deel van de nieuwkomers wil zich integreren en stellen zich beschikbaar in verschillende organisaties zoals het Oranjecomité en het Sinterklaascomité. Zo gaat er vaak weer een nieuwe wind waaien in deze verenigingen en dat komt iedereen ten goede.

Marice en John merken beiden op dat de jeugd van Meersel-Dreef en Galder-Strijbeek, minder met elkaar optrekt dan vroeger. Er is nog wel Gesta, waar best wat jongeren uit Meersel-Dreef voetballen, maar omdat Galder groeit hebben ze blijkbaar elkaar niet meer zo nodig. Je merkt dat ook met Carnaval waar er enkele jaren terug meer samenwerking was. Ook in Meersel-Dreef zijn er natuurlijk wel wat nieuwkomers, dat zie je ook op school en die mensen varen dikwijls ook een eigen koers. Ook het gewoon op café gaan is bij de huidige jeugd anders. Er wordt meer thuis afgesproken, want in Nederland krijg je als -18 jarige geen alcohol. Ook liggen de muziekfestivals meer in de markt, wat ook best wat geld kost, zo blijft er minder over om gewoon gezellig iets te gaan drinken. Ook door het internet is de wereld groter geworden.

Hoe geef je individuen of vriendengroepjes een plaats in je gemeenschapshuis?

Bij Rien en Marice is het mooi om te zien dat er vaak spontaan vriendengroepjes ontstaan die regelmatig samen komen. In de grote zaal staan er lange tafels, waarbij je de mensen eigenlijk verplicht om samen te gaan zitten. Zo geraken ze in gesprek met elkaar en komt van het één het ander, dat is leuk om zien. Mensen hoeven bij hen niet alleen aan een tafel te gaan zitten of ze moeten er zelf behoefte aan hebben. Ook komen er best veel fietsgroepen langs, die meestal wel een plaatsje vinden om met een grote groep samen te zitten om iets te drinken en te kletsen. Verder speelt er twee middagen per maand live muziek waar ouderen elkaar ook weten te vinden en kunnen dansen.

In de Leeuwerik komen er eigenlijk weinig mensen zomaar eens langs, dat is eigenlijk jammer maar een gevolg van het feit dat ze zich meer richten op verenigingen en leden van de sportclubs. Er is ook een tafel waar je rustig kunt zitten om wat te lezen (de huiskamer) maar daar wordt echter weinig gebruik van gemaakt.

Hoe is de samenwerking met de overkoepelende organisatie?

In Galder bepaalt eigenlijk de 'Stichting de Leeuwerik' het beleid. Dat zijn momenteel vier personen, waarmee één keer per maand wordt vergaderd. De samenwerking verloopt prima, samen lossen ze kleine problemen op. Groter onderhoud aan de infrastructuur wordt geregeld door de gemeente Alphen-Chaam. Ook op Galder werd alles nog recent vernieuwd dus er zijn geen grote plannen, uitgezonderd de basisschool die uit zijn voegen barst en enkele lokalen aan het bijbouwen is.

In Meersel-Dreef huren Rien en Marice de taverne, zalen en speeltuin van de paters Kapucijnen. Ze baten dit naar eigen wens uit. Ze moeten wel één weekend per jaar alles vrijhouden voor het Missiefest Reik Mij de Hand en worden geacht de verenigingen van de parochie onderdak te bieden. De samenwerking en overleg met pater Luc is heel goed. Hij is echt een man van het volk en mede dankzij zijn inzet draait het verenigingsleven zo goed. Ook zijn ze blij met de recente initiatieven die de paters gaan organiseren zoals het beleavingscentrum in de kloostergebouwen. Zo hopen ze dat ze ook zullen blijven investeren in de taverne en zalen. Voor de toekomst zijn er momenteel geen grote plannen, het loopt goed zoals het nu is. Buiten enkele eerder kleine verbeterpunten in de keuken.

Ben jezelf een muzikliefhebber, luister of speel je muziek? Wat vind je van fanfaremuziek?

Marice was lid van de drumband. En kreeg trommels van René Oprins. Helaas verhuisde hij naar Amerika en stopte hij ermee. Ze vond het erg leuk om te doen. Ze heeft dan nog een jaar les gevolgd op bugel bij Toon Verleije. Ze moest thuis veel oefenen, maar omdat het niet aan te horen was, zeiden haar ouders dat ze maar op zolder moest oefenen en later buiten. Ze kwam er al snel achter dat ze er geen talent voor bezat. Ze zou nog wel een instrument willen leren, bijvoorbeeld keyboard, maar voorlopig heeft ze daar geen tijd voor. De fanfareconcerten vindt ze wel leuk, de muziek, de sfeer de aankleding het heeft wat. Ze is fan van vooral moderne muziek.

John luistert graag naar muziek. Hij heeft ooit nog gitaarles gehad en dat wil hij nog wel eens terug oppakken. Voor hem geeft de aanwezigheid van de fanfare toch wel een bepaalde sfeer bij evenementen. Hij maakte verschillende concerten mee, die met als thema filmmuziek en disco vond hij hoogtepunten.

Muziek maken en horeca vragen beide doorzettingsvermogen. Niet iedereen houdt van hetzelfde en je moet beseffen dat je het niet voor iedereen goed kunt doen...

Door Toon Verleye

Na de aanleg van de parking aan het Paterswiel, mocht de fanfare haar papiercontainer daar niet langer wegzetten. Louis en Lia Martens boden 'tijdelijk' hun parking aan als staanplaats. Dat werkte prima en dat 'tijdelijk' werd onder-tussen al heel wat jaren. Iets waar de fanfare de familie Mar-tens-Aerts, heel erkentelijk voor is. Dit jaar gaven Louis en Lia hun 'Koffiehuys Martens' over aan hun dochter Caroline. Ze werken nog mee achter de schermen, maar dochter Caroline heeft ook zo haar eigen ideeën. Hoog tijd om ze eens een bezoekje te brengen.

Sinds april 2018, heeft Caroline Martens (26) de zaak overgenomen van haar vader en moeder. Eigenlijk had ze politieagente willen worden, maar haar ouders waren daar niet echt voor te vinden. Ze studeerde commerciële economie en marketing in Breda, dit komt goed van pas bij het runnen van de zaak. In haar vrije tijd speelt ze voetbal bij Gesta dames en rijdt ze paard. Ze woont samen met haar vriend Dennis in de NieuwDreef op Dreef-Midden. Ze doen fanatiek mee met de kermispellen, Caroline al van toen ze volgens de reglementen mocht. Van kindsbeen af, ze is geboren en getogen in Meersel-Dreef, kent ze het reilen en zeilen van het koffiehuys. Ze wilde geen saaie kantoorbaan en met de overname van de zaak, kreeg ze een ferme uitdaging op haar bord. Dat zorgt best wel voor een flinke portie stress, achter de schermen moet er heel wat organiserend werk worden verzet. Gelukkig zijn er nog haar vader en moeder Louis en Lia, die haar nog met raad en daad bijstaan.

Sinds januari veranderde de wetgeving rond het aanbieden van warme gerechten. Dat zagen ze als een uitdaging en ze gingen aan de slag. Al eerder vroegen er klanten naar gerechten met frietjes. Daarvoor moest wel de keuken worden heringericht. Er kwam een nieuw kookfornuis. Dat werkte zo goed dat het brandalarm telkens afging. Dan ook maar een nieuwe afzuiging en voor je het weet is het een hele investering. Ze zaten even met de schrik of het wel zou aanslaan, maar er blijkt vraag naar. Ook de vroege uurtjes waren vrij rustig, daarom wordt er ook de mogelijkheid geboden om te ontbijten. Met deze veranderingen zien ze ook het cliënteel veranderen, er komt ook een jonger publiek en ook de Dreveniers laten zich meer zien. Iets waar ze heel blij mee is. Want de band met de klanten is en blijft belangrijk, ze vormen eigenlijk één grote familie.

Plannen

Of ze nog plannen heeft? Het rooksalon werd weinig gebruikt en wordt momenteel verbouwd tot een deel van de zaak. De vloer wordt vernieuwd en alles wordt geschilderd. Ook komen er nieuwe stoelen en tafels, wat groter van formaat want de klanten hebben meer plaats nodig voor het warme eten en het ontbijt. Ook voor de feestdagen heeft ze plannen met een aangepaste versiering en een kerstontbijt. Zou het niet mooi zijn als je op Dreef kunt gaan ontbijten met je familie in een gezellige kerstsfeer. Later wil ze ook het winkelgedeelte onder handen nemen, maar de heiligenbeelden blijven. Dat hoort bij Meersel-Dreef, de paters en het Maria-park. Met dit alles uit te werken is ze veel bezig, ze is perfectionistisch aangelegd en dat zorgt vaak voor stress. Maar het feit dat ze kan rekenen op een fantastische groep van personeel en dat pa en ma haar nog bijstaan, maakt het tot een boeiende uitdaging. Ze is erg begaan met het koffiehuys en wil graag dat de mensen zich bij hen thuis voelen en een echt huiskamergevoel krijgen.

Ze hoopt dat de andere zaken op Dreef het ook goed gaan doen of blijven doen, zodat Meersel-Dreef blijft leven en bruisen. Dat is voor iedereen goed en gezellig. Door haar best te doen hoopt ze haar steentje bij te dragen. Ideaal is dat de mensen kunnen kiezen waar ze naar toe willen gaan en dat er voor elk wat wils is. De midden-standers hebben elkaar nodig en samen sta je sterk. Eigen aan haar studies, is dat ze ook mee is met de 'social media', op Facebook, met een website en via folders kun je de laatste nieuwtjes van het koffiehuys volgen.

Muziek

Op de achtergrond in het koffiehuis klinkt rustige muziek. Al jaar en dag 'radio Nostalgie', zegt Caroline. Ze houdt van muziek, de top-40 hits, maar zelf een instrument bespelen heeft ze nooit gedaan. Dat zit er niet echt in.

We wensen Louis en Lia en Caroline nog veel succes met het 'Koffiehuis Martens' en dat de fanfare nog veel serenades mag brengen als dank voor de staanplaats van hun oud-papiercontainer.

Louis en Lia namen in 1977 de winkel over van Omer Van Hecke en Anneke Bruygoms. Omer en Anneke hadden midden op de Dreef een zaak in rookartikelen, snoepgoed, ijs en kleding. De bedoeling was dat dochter Annie de zaak zou overnemen, maar door omstandigheden liep het anders. Louis, van Meerle afkomstig, kwam al van zijn 13 jaar mee jagen op Dreef en was zo kind aan huis bij Omer en Anneke. Toen de winkel te koop kwam besloten hij en Lia de zaak over te nemen, ze waren toen respectievelijk 24 en 19 jaar oud. Lia legde zich toe op de winkel-snackbar en Louis begon met timmerwerken in de garage achter de winkel. Daarbij werden ze ingewerkt door Omer en Anneke en Kee die nog een jaar in de zaak bleven wonen en buurman Frans Verheijen. Dat was toen hard werken, 7 dagen op 7 dagen. Zeker een voorbeeld van doorzettingsvermogen. Maar de zaak groeide en bloeide. De winkel werd verbouwd en ook de ploeg timmermannen breidde uit, met door de jaren heen: Ad Kustermans, Jan Van Dun, René Jacobs en Ben Verheijen. Ben neemt de timmerwerken over in bijberoep, hij krijgt daarvoor de machines in bruikleen, zo kan Louis af en toe ook nog een klusje doen. Dennis de vriend van Caroline, is ook timmerman en werkt voor een baas, voorlopig helpt hij af en toe in het koffiehuis en wie weet wat de toekomst brengt...

Vroeg uit de veren voor het dauwtrappen en eenmaal aangekomen in Meer bracht de fanfare een serenade aan de oud-burgemeester van de gemeente Hoogstraten.

Als bedankje voor de bewoners van het Geiteneind dat we toch ieder jaar maar weer de rommelmarkt kunnen organiseren hebben we met een ludieke actie er 'officieel' een straatnaambord opgehangen.

De fanfare op uitstap in het prachtige Leuven, waar we een concert gaven op het plein nabij de kerk. We trokken veel bekijks!

Voorzitter Frank Roelands reikt de hoofdprijs uit van de bingo editie 2018 eind januari van dit jaar.

Niet goed te zien in zwart/wit, maar de fanfare heeft dit jaar een nieuw 'werk tenue'. In plaats van de officiële kostuums en de witte casual polo, is er nu ook de donkerblauwe polo met pet inclusief logo zodat de fanfareleden makkelijk te herkennen zijn bij evenementen zoals de rommelmarkt!

Ondertussen wonen ze in Engeland, maar onze voormalig Bugelspeelster Renske Roelands is dit jaar getrouwd met Karim Baz!

Door Nelly de Graauw

Fons (cornet), Tin (sopraansaxofoon), Jenske (trompet), haar partner Marco Vriens (bugel) en Joeri (trombone). Het is een diversiteit aan instrumenten. Jenske: Voor ons is musiceren bij de fanfare logisch en vanzelfsprekend. Als kind gingen we altijd met onze ouders mee. We zijn besmet met hetzelfde muzikale virus”.

Fons en Tin: “Samen muziek maken is erg leuk. Samen vertrekken en samen thuis komen. Samen praten over muziekstukken. Nadelen kunnen ze niet noemen. Behalve dan het zoeken van oppas toen Jenske en Joeri klein waren.

Gelukkig was de oudste zus van Tin altijd bereid om op de vaste repetitieavond en bij optredens op haar neefje en nichtje te passen. En ook als Tin ging werken. Bij de eerste onderscheiding van Tin als muzikant was May erbij. Tegen haar zus zei Tin: “Deze onderscheiding heb jij eigenlijk verdiend, want dank zij jou kan ik muziek maken”.

Joeri: “Vroeger speelden we met heel het gezin in de keuken. Met vier verschillende partijen klonk dat goed. Met het vervoer is het heel handig, ik kan altijd meerijden. Mijn pa heeft me de afgelopen jaren regelmatig na concerten naar andere verplichtingen van mijn andere hobby, voetbal, gebracht. Mijn moeder zorgt dat mijn kleding altijd tip top in orde is. Dat is stiekem toch wel handig en fijn. In het orkest zit ik naast mijn zus, Jenske. Toen Jenske nog thuis woonde plaagde ik haar geregeld. Tegenwoordig haal ik grapjes uit tijdens de repetitie. Sommige dingen veranderen nooit! Maar we praten ook wekelijks bij. Het is genieten geblazen!”

Jenske en Marco: “We vinden het gezellig en fijn bij de fanfare. Jammer is wel dat we niet altijd samen naar de repetitie kunnen. Ook heb je weinig oppas mogelijkheden als meerdere familieleden bij dezelfde muziekvereniging zitten”.

In Lise, de 2 jarige dochter van Jenske en Marco, zit de muziek er al duidelijk in. Ze stapt en klapt in haar handjes op de maat! Lise vindt de trommel het allerleukste. “Ze is heel ritmisch”: zegt oma Tin vol trots. Die ziet het muzikale talent bij haar kleindochter al ontluiken. De toekomst is veelbelovend.

Vroeger bepaalde in grote lijnen de dirigent wat er gespeeld werd. Soms ook geïnteresseerden van het bestuur. De dirigent en de secretaris kregen regelmatig demo-CD's van muziekkuitgeverijen. Zo kon je horen welke muziekarrangementen er nieuw waren. Arrangementen zijn bewerkingen van meestal populaire liedjes, popmuziek, filmmuziek, klassieke muziek, enz. Ze worden als het ware herschreven, zodat ze te spelen zijn door een fanfare, brassband of harmonie, die elk een andere instrumentenbezetting hebben. Momenteel wordt de keuze gemaakt door de muziekcommissie, dit zijn enthousiaste leden van de fanfare die samen met de dirigent bepalen welke nummers er worden gespeeld. De laatste jaren vooral rond een thema, zoals de Franse chansonniers, Disco, Filmmuziek enzovoort. Hun inspiratie vinden ze nog steeds via demo-CD's maar er wordt vooral gespeurd naar muziek op internet, via kanalen als YouTube enzo. Voor het jaarlijks concert is het altijd een piekperiode, ook bepaalt de commissie de volgorde van de te spelen werken. Zo creëer je een spanningsboog over heel de concertavond met meestal een vrolijk einde.

Dit vinden de leden van de muziekcommissie ervan:

- * Leuk om mee te bepalen wat we gaan spelen en zo ook te zorgen voor vernieuwing, rekening houdend met de mogelijkheden van de fanfare. Goed dat het bestaat, we zoeken wel in samenspraak met de leden.
- * We deden een enquête bij de leden en zo komen we aan ideeën voor thema's. Zoals dat voor dit jaar, namelijk disco. Een thema maakt de aankleding wel gemakkelijker.
- * Ik hou zelf veel van muziek en vindt het een uitdaging om leuke muziek te vinden. Ook proberen we rekening te houden met jong en oud. Zo wordt het een wisselwerking en dat komt iedereen ten goede.
- * Iedereen staat open voor elkaars ideeën en dat maakt het leuk en interessant. Het is vaak niet zo makkelijk om muziekstukken te vinden die geschikt zijn voor een fanfarebezetting. Een leuk nummer vinden is één maar het wordt pas moeilijk om te bepalen of, het wat betreft moeilijkheidsgraad bij de fanfare past.
- * En de dirigent? Die vindt het fijn dat leden meezoeken naar arrangementen. Zo wordt de muziek meer gedragen door al de leden van de fanfare. Alleen is het moeilijk om te weten wat de vereniging graag wil spelen. Met een muziekcommissie kun je je makkelijker aanpassen aan de wensen van de leden.

Teranga*

door Lena

Mijn reis in Senegal. Logeren bij een familie in Afrika betekent toch net iets anders dan bivakkeren in een weldadig etablissement. Het achterwege laten van georganiseerde gewoontes, zelfs de meest elementaire. Durven spreken in een taal die niet de jouwe is en de onbegrijpelijkheid ervan durven duidelijk maken via gebarentaal en mimiek voor gevorderden. Daar dan de humor van inzien en samen lachen met de familie om je onhandigheid, dát is doorzetten.

Djembe spelen met landgenoten hier betekent toch net iets anders dan jammen met enkele doorgewinterde Afrikanen op een Senegalees dakterras bij valavond. Durven muziek spelen, durven zingen en vooral fouten durven maken. Daar dan de humor van inzien en samen lachen om jezelf in een gezelschap van uitsluitend Afrikaanse muzikanten, dát is doorzetten.

Een reis plannen zoals we hier gewend zijn betekent iets heel anders in Afrika. Als er al een plan is, dan wordt dat door allerlei onvoorziene omstandigheden in de war gestuurd. Gemiste vlieg-tuigaansluiting, achtergebleven bagage, zonder duidelijke reden op een politiebureau belanden. Met een duidelijke reden op de spoed, niet weten of het loket van de overzetboot nog opengaat, autopanne, onderbroken elektriciteit. Akkoord, zulke dingen gebeuren overal, maar met dat verschil dat men daar de situatie accepteert, geduldig wacht, niet klaagt. Daar dan de humor van inzielt, samen lacht en daardoor op nieuwe ideeën komt. Dankbaarheid toont dat je door die onregelmatigheden weer andere situaties beleeft die je niet had verwacht, nooit had kunnen plannen. Laat staan zelfs bedenken. Je daar voor openstellen, dát is doorzetten. Doorzetten op vertrouwen, vertrouwen op onbekenden, op hun gastvrijheid en op hun hulp en gewaarworden dat ook zij vertrouwen op jou. Doorzetten is simpelweg durven vertrouwen op jezelf.

Natúúrlijk gaat dat gepaard met angst, heimwee en het even allemaal niet meer weten, maar juist door die ongemakkelijke gevoelens en onwetendheid toe te laten. Je daaraan over te leveren in plaats van krampachtig vast te houden aan hoe je het gewoon bent of gepland had. Daar dan de humor van in te zien en er samen, vooral sámen, om kunnen lachen, dát is doorzetten.

Lena

*Teranga betekent 'gastvrijheid' in Wolof.

BINGO!
HOOFPDRIJS!
Samsung GALAXY TAB S2
9,7" - WIFI - 32GB

zaterdag 26 januari 2019
'Bij de Paters' op Meersel-Dreef

Redactie:

Nelly de Graauw-Roelands
Toon Verleye
Anne van Dun
Marleen Kox
Arjo Riemslag
Sander de Graauw

Wilt u meer weten over de fanfare 'Voor Eer en Deugd'? U kunt ons altijd bellen op het volgende telefoonnummer:

0031 (0)76-5961806 (NL) Frank Roelands